

Hà Thương Nhân họa Tứ Tuyệt Đông Anh

Em

Còn đây một mảnh trăng thể
Của thơ ngày cũ đôi bề cuống diên
Đã quên cả đến cái tên
Thì trăng thuở ấy còn phiến núi non

Độc Sử

Ngày xưa Nguyễn Trãi tìm chân chúa
Độc cáo bình Ngô chẳng phấn hương
Chỉ có chữ nhân và chữ nghĩa
Đủ cho địa cửu với thiên trường

Vô Tình

Lượn vành hoa cúc nở
Con bướm ngẩn ngơ tình
Có ai vừa khép cửa
Chợt nhớ túp lều tranh

Nguồn

Uống nước mà ai có nhớ nguồn
Quên mình phỏng thử có buồn hơn?
Cá hồi trở lại quê hương cũ
Quê tạm khi không lạc mất hồn

Độc Tứ Tuyệt HT

Một chữ ngàn vàng nghe chẳng đắt
Quanh mình ngào ngạt phấn hương bay
Nỗi sầu khơi dậy từ thiên cổ
Ngăn ngắt trời xa một áng mây

Thời Gian

Lầu xưa chim hoàng hạc
Còn chút nắng hoàng hôn
Thôi Hiệu không còn nữa
Chỉ duy còn nỗi buồn

Thần Tượng

Yêu nước hoa niên không nhớ tới
Hết rồi thần tượng chẳng còn ngôi
Chỉ còn quyền lợi tranh nhau cướp
Tuổi trẻ ngờ đâu đã hết rồi

Tốc Độ

Tuổi trẻ vèo qua hết sức nhanh
Đã quên cả ngọn, nhớ đâu ngành
Té ra tất cả là hư huyễn
Cánh bướm Trang Chu vốn mỏng manh

Mưa Ngâu

Ta nhớ mùa hoa ngâu
Mưa ngâu buồn thế ấy
Nghe tiếng đế canh thâu
Trời Ca Li tháng Bảy

Hoa Quỳnh

Phong lưu sao lại cũng phong trần
Đêm ngắn thôi huê cộ với tân

Vừa mới đêm qua ngào ngạt nở
Sáng nay còn lại chút dư ân

Lá Vàng

Tuổi trẻ mùa trăng thả cánh diều
Lên cao, sáo trỗi đủ phiêu diêu
Soi gương đã thấy đầu pha tuyết
Lưu lại non xanh vạt nắng chiều

Hiếu Tình

Cánh bèo mặt nước phận lênh đênh
Thì nghịch làm sao cũng hiển linh
Một khúc tân thanh còn để lại
Mẹ cha chồng vợ chứa chan tình

Kiều

Lụy nhau vì một chữ tình
Chàng Kim phong nhã, Thúc Sinh bốc trời
Nổi chìm biết mấy ngàn nơi
Tiền Đường gió dập sóng dồi còn oan

Một Cối

Trắng vàng cho áo của em vàng
Chẳng nhớ bên trời ánh điện quang
Chợt nhớ chính ta từ cối trước
Ngàn năm mây nước vẫn mơ màng

Huyền Thoại

Dù là tà áo học trò
Bồng đầu trên đất tự do gặp người
Thì ra lận đận phương trời
Vẫn còn hẹn cả một đời bên nhau

Đón Trăng

Ngọn trúc trăng cài ngày tuổi trẻ
Đến nay nguyên vẹn một vầng trăng
Vầng trăng thuở trước không thay đổi

Mà bước phong trần lại giá băng

Thư Cũ

Thư cũ chưa phai màu mực tím
Mà sao giấy trắng đã phai vàng
Thấy như tuổi trẻ còn nguyên vẹn
Gió lại vô tình lật mấy trang

Ảnh Hoa

Gió đưa sợi tóc, tóc như mây
Mái tóc ngày xưa mái tóc này
Mái tóc bây giờ chùng đã bạc
Chợt nhìn ảnh tóc ngẩn ngơ say

Chớm Thu

Lá phong lối xóm chợt bay sang
Chợt thấy mùa Thu sắc đã vàng
Trăng bạc bay đầy bên ngõ trúc
Lòng chưa nghe lạnh đã mang mang

Trăng Xua

Tháng Tám chao ôi! Hà Nội cũ
Cỏ thơm tà áo nước hồ Gươm
Hồ Gươm vẫn cứ hồ Gươm ấy
Ta đã xa nhau vạn dặm đường

Dân Sinh

Biển rộng trời cao vùng đứng dậy
Nghĩ thân lưu lạc những bụi ngùi
Ta xây dựng lại cơ ngơi cũ
Bỗng thấy lòng mình bát ngát vui

Anh Huyền

Tro bụi rồi thành tro bụi hết
Hoa thơm rồi cũng có khi tàn
Người về đất lạnh như thương nhớ
Một kiếp trăm năm khó luận bàn

Phút Cuối

Đã biết trăm năm là hữu hạn
Mất còn sao lại chẳng buồn
Cho dù nhân loại còn chia rẽ
Dòng nước vô tình vẫn ngược xuôi

Bảo Tàng

Ngang dọc bao năm trên chiến địa
Cháu con chẳng lẽ chẳng am tường
Thì gom di vật nay còn lại
Kỷ niệm dù cho có đoạn trường

Chiến Sĩ Vô Danh

Gục ngã giữa đường vì chính nghĩa
Bao nhiêu bè bạn vẫn còn đây
Ta quên sao được ngàn năm cũ
Bia khắc ngàn năm hương khói bay

Anh Đã Sang Đây

Bỏ nước không ngờ gặp ở đây
Tạm dung trên đất tự do này
Ta còn nhiệm vụ chưa hoàn tất
Chẳng thẹn dù cho với cỏ cây

Ngậm Ngùi

Nợ núi sông kia giờ đã trả
Chỉ còn lại nỗi nhớ thương nhau
Bao nhiêu chiến hữu thời trai trẻ
Khói súng còn hoen vạt áo bào

Ba Mươi Năm Trước

Ta mất chút quyền, không mất nước
Tấm lòng vì nước thiết tha còn
Mai kia đòi lại non sông cũ
Sử mới rồi ghi những nét son